

---

*Kronika*


---

najdeš p r e v o d e iz portugalsčine, španščine, brazilijanščine, nove grščine, srbščine itd., potem kritične razprave iz naštetih govoric in iz stare francoščine, genljive in tesnobne romane, n. pr. *Le Roman de Ganelon*, *La Nuit rouge* itd., pesmi iz vsakdanjega življenja, drame, čudovita filozofska in jezikoslovna dela. Domačo književnost je nadalje obogatel z dvema presenetljivima fantazijama: *Eugamistès* (simbolična povest) in *Outre-Terre*, t. j. Onstran Zemlje, prigodbeni roman v «Nevidnem», kjer vidiš okultizem, astronomijo, metafiziko in domišljijo sodelujoče pri enem najbolj osupljivih spisov, kar se jih je zaslotalo. Ker je obsojen na naporno, nehvaležno ročno delo, ne utegne Lebesgue (roj. 1869.) vselej tako trdno zgraditi svojih knjig, kakor bi rad. Ali glasno in jasno je treba poudariti: razsvetljeni um mu je več kot enkrat omogočil, da je brez dolgotrajnih in dlakocepnih sestavov napisal take globoke, navdihnjene, plameneče strani, kakor jih bodočnost čisla in časti kot tajne zaklade. Zlasti je treba ponovno čitati prvih 200 strani njegovega *Au delà des Grammaires* (Onkraj Slovnice), čigar krasota se ni dovolj povečala. Učenost, izomika, dokumentacija zbode površne kritike v oči. Nasprotno pa vidijo pozitivistični in preoblastni učenjaki v tem delu razuzdanost pustolovske domišljije. Čuvajmo se prenagle sodbe. Lebesgue je posvečenec v antičnem pomenu te besede. Celó, kadar si je naprtil potrpežljive biblijofilske raziskave, prevladuje pri njem jasen vid, intuicija nad vednostjo. Znanost mu je vlita, razodeta mu je ona veda, ki jo morajo preizkuševalci pozneje overoviti. To je prerok.

Ta odlomek iz Florian-Parmentierove «*Histoire contemporaine des Lettres françaises de 1885 à 1914*» ima namen, opozoriti nekoliko na neobičajnega samouka, ki je med vojno pisal o nas Slovencih, n. pr. v obzorniku *La Vie 1917*, o našem slovstvu: *Mercure de France* 1. marca 1922 itd. pod imenom Lioubo Sokolovitch. Izdal je tudi *Les chants féminins serbes* in moderno poezijo, po katerih objavi, kakor posnamem po uvodu znanega Miodraga Ibrovca, še epske pesni. Pripravljenih ima razen tega več stvari iz Prešerna in Župančiča. Značilno za njegovo dušno prožnost je to, da mi je pred nekaj leti na poklonjeno slovensko zbirko stihov in stikov čez teden ali dva poslal povsem prikladno oceno, da si ni dotlej nikoli študiral slovenščine.

Razen tega je treba zabeležiti dvoje knjig, ki sta nedavno izšli: njegov gladki prevod iz portugalsčine «*Amadis de Gaule*» (založil C. Aveline v Parizu) in obširno Coulonovo izdajo «*Pages choisies de Ph. Lebesgue*», ki se naroča v Beauvaisu pri «*La République de l'Oise*», place Ernest-Gérard (15 frs). Ta izbor upošteva vse plati avtorjevega delovanja in pred vsakim poglavjem najdete primerno razpravo Marcela Coulona. Popolnoma novo mi je bilo v tej lepi antologiji to, da je Lebesgue pesnil celo v nemščini in portugalsčini. Manj čudno je, če je zlagal posrečene kitice v pikardijskem narečju, daleko težje mu je moralo biti za provençalščino, povsem izcela pa se je navadil bretonščine, v kateri je s 24 leti skladal tako uspele pesni, da ga je strokovnjak Tiercelin nazval keltskega «barda».

*Dr. A. Debeljak.*

**Prevodi iz slovenščine.** V februarški številki slovaške revije «*Slovenské Pohl'ady*» lanskega letnika je izšel prevod Župančičeve «*Dume*». Prevod je oskrbel tajnik Slovaške Matice in urednik «*Pohl'adov*», pesnik š. Krčméry, ki se je poleti 1921. mudil v Ljubljani in s pisateljem M. Pugljem čital Župančiča. Kot plod tega čitanja je menda nastal omenjeni prevod, o katerem se mora reči, da je izredno posrečen. Krčméry je dikcijo, ton, ritem in pesniški